P 1068

5)

Poseben izvod

JUŽNOPRIMORSKIH BORCEV

Izdal
PROPAGANDNI ODSEK JPO.

Dne 22.maja 1944.

POSEBEN izvod južnoprimorskih borcev, 22. maj 1944, 36 str.

POSEBEN IZVOD JUŽNOPRIMORSKIH BORCEV

PAR BESED K POSEBNEMU IZVODU "JUŽNOPRIMORSKIH BORCEV".

Ko smo prejemali v dopisih spise naših tovarišev, ki so pravilno razumeli, kaj pomeni za nas, da imamo svoje glasilo "Južnoprimorski borci", smo z radostjo prebirali pesmice, ki so jih tovariši prilagali.

Na različnem papirju pisane, z okorno , težko roko, s svinčnikom, poleg pa kratki dopisi, kjer so se tovariši opravičevali, češ, samo tole mi je bilo mogoče napisati in naj oprostimo, če so kje kakšne napake. Toda napisal sem to, kar čutim.

"V spomin mojemu tovarišu, ki sva skupaj preživela najlepše trenutke življenja v partizanih."

"V spomin na ta in ta dogodek sem zbral, kolikor je bilo v moji moči."

"Popravite, kar boste videli, da je napačno, saj boste razumeli, da nismo imeli slovenskih šol in da smo bili za vse te dobrote prikrajšani pod fašističnim jarmom. Vesel sem, da se mi nudi prilika, da napišem par vrstic v svojem slovenskem, materinem jeziku. Čeravno z napakami, vendar sem dal vse iz sebe, samo, da dokažem, da naša beseda kljub preganjanju ni zamrla. Popravili bomo, kar so nam drugi odvzeli in zaživeli novo življenje tudi na kulturnem polju."

K A Z A L O

Stran

V boj za svobodo 1
Žulili so nas okovi 2
Adolfu 4
O borcu Ladkotu 5
Zbudite se 7
Tovarišu Benjaminu 8
Tovarišu v spomin 9
Maršalu Jugoslavije 12
Pod šotorom 13
Vam tovariši! 14
Tam pri rujavi steni 16
Sovražnikova hajka 17
Moje misli 18
Padlemu tovarišu 19
Ljubil bom ljubico eno 20
Rajnemu tovarišu v spomin 21
Tragičen spomin 23
Zimski dan 24
Našemu pesniku Simonu Gregorčiču 26
Spomin tovarišu Slavkotu 28
Veter piše v tujini 29
Moj dogodek 30
Naš junak 31
Zmagoviti Stalin 33
Občustva 34
Komen z nedolžnimi 35
Večni spomin 35

V BOJ ZA SVOBODO

Res trda bila je in žuljeva
pot mojega življenja,
bila je tako trnjeva,
bila je čez trpljenje.

Fašisti, Nemci po vaseh
so vse nadkriljevali,
če komu je ušel nasmeh,
so že ga odpeljali.

So ropali, požigali;
to delo njih je bilo;
po domovini narodni
se vse je to godilo.

Zdaj vendar prišel je že čas,
Lah nima več življenja
in Nemcem ni ugoden špas,
da nima več povelja.

Upori v mestih in drugod
se dan za dnem rodijo,
da Nemec ni več sam gospod,
povsod ga vsi črtijo.

To srce moje veseli,
da prišli bomo vsi
na goro zlate svobode
z dolino solz zamenjane.

Takrat naj pride vsak tiran
obiskat nas Slovence,
plačilo našel on bo tam -
enako kot za Nemce.

Zato žrtvujmo še dva hipa
za svobodo naroda,
pod vodstvom našega maršala Tita,
ker edino on nam jo poda.

Naprej v boj, slovenski rod,
dokler bo Nemec gibal tod,
za bodočnost srečnih dni,
ki vsak Slovenec jih želi.

Stanko Trampuž.

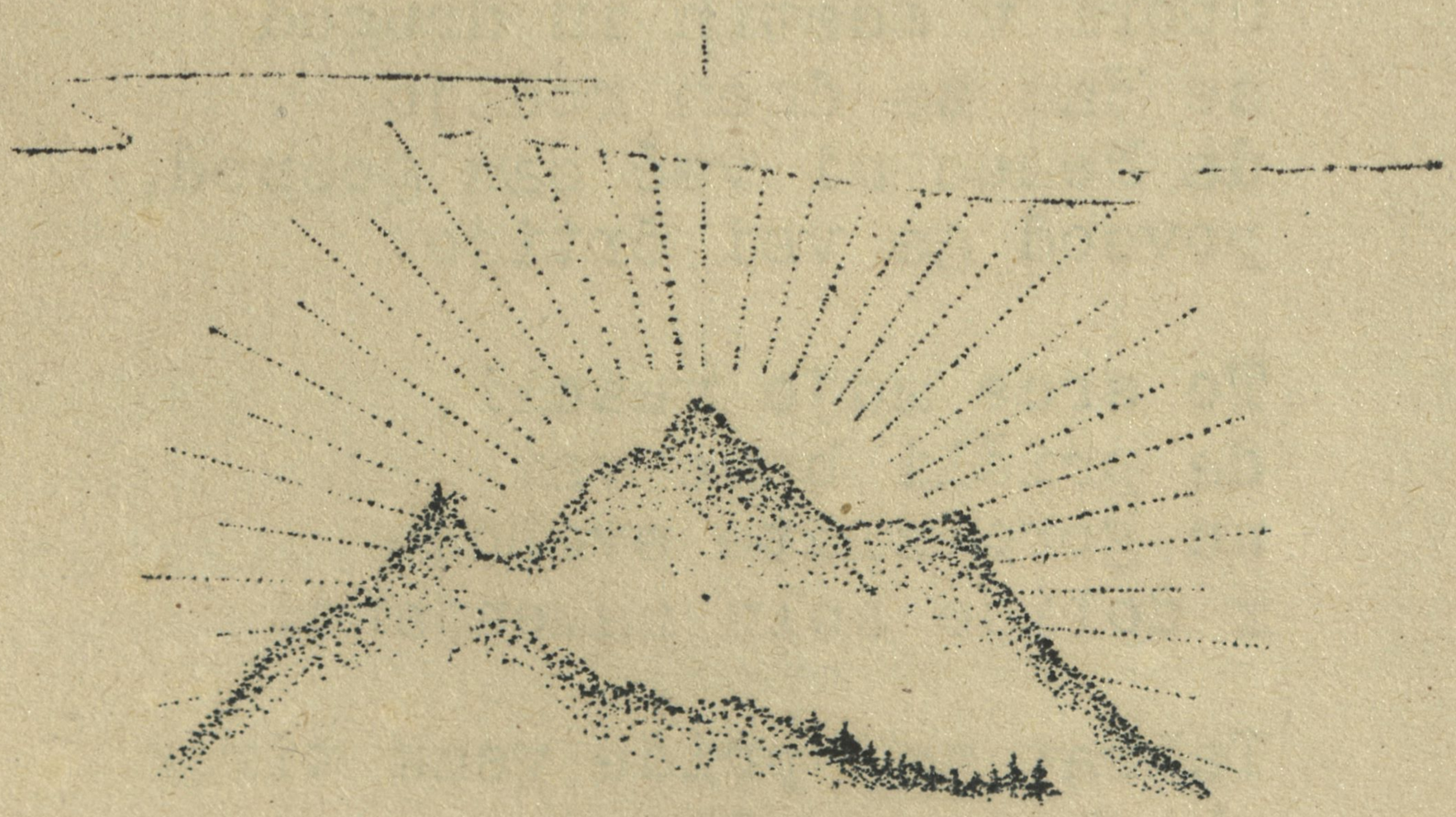

ŽULILI SO NAS OKOVI

Žulili so nas okovi
cela predolga stoletja;
sami grozni, temni dnevi,
sama strašna doživetja.

Dol z okovi! Dol s trinogi!
Dol s fašisti! Dol z nacisti!
Mi ne bomo več podložni!
Mrtvi rajši - kot fašisti!

Ena misel, ena volja
celi narod naš slovenski.
Do svobode srčna želja -
Vsi v tabor partizanski!

Naj gorijo vsi gozdovi,
naj gorijo naše koče,
naj množijo se grobovi -
mi pa v boj za kar se hoče!

V borbo vsak gre prostovoljno,
kakor lev se vsak zažene!
Kaj če Nemcev je brezbrojno!
Naš pogum jih vse prežene.

Zvezda že rdeča vstaja
na slovenskem jasnem nebu;
nemška sila pa zahaja,
da ji že zvoni k pogrebu.

Velimir.

ADOLFU!

Adolf, tvoj trud je ves zaman!
Poglej, ti ta obraz je znan?
Dan in noč si glavo lomil
kako bi vse nas lepše vlovil.

Adolf, nesrečni Adolf ti,
gospodariti hotel si nam ti,
hotel si biti vladar nam,
po veliki Evropi biti sam.

Razbil si bratstvo
z vsemi, ki žele miru.
Ker dosti si imel moči,
nečloveški z rodom bil si ti.

Z brzino kot brzi vlak,
po celi Evropi kot "junak"
si ril zmagovito povsod.
Hotel končati si naš rod.

Stalin naenkrat vstavi
tvoj veliki pohod in pravi:
"Naj bo zadosti tvojih muh!"
in mu pokaže levo krog.

Od takrat naprej si vedno šel
tako, da kmalu si zašel
v tvojo Nemčijo razbito,
ki predstavlja ti korito.

Morda ti sili v grlo,
ki kmalu se bo strlo.
Adolf, nesrečni Adolf ti,
sedaj je treba končati ti!

Marko

O BORCU LADJOTU

Ob gozdu tam, na licin smrt,
leži junak že ves potrt,
umreti pa se ne želi
in tudi smrti se ne boji.

Še zadnjo moč zbere junak
od hudih ran že ves šibak,
par tovarišev tam stoji
on pa jim mirno govori:

"Pozdravite tovariše
in komandante naše vse,
starše in sorodnike.

Posebno tisto, ki sinoči
prvič podala mi je ročico,
plesala zadnjikrat z menoj;
za njo goreč je srček moj.

Bratje, kar korajžno naprej,
ker mi zmagujemo doslej,
trpljenja se nisem bal,
da le prostost bi domu dal."

Nato še malo pomrmral
in druzga reka ni imel,
tovariši tam žalujoč
žalostno ga odpeljejo proč.

Čemu se jočejo starši?
S tem naj bodo le ponosni,
težka in težavna je pot
naši svobodi nasproti.

Drug dan pogreb vršil se je
četa njegova pričujoča je,
mnogim se oko rosilo,
drugim močno obžalilo.

Kot drugi ni bil ta junak
ni drugim grobom grob enak,
vsak ljubil ga je žive dni,
na grobu sveti križ stoji.

Ladko, kot lev napadal si
sovražnika povsod,
in kar naenkrat padel si
junak, svobodi na oltar.

To naj bo v spomin mojemu največjemu prijatelju Ladkotu, ki je padel pri Skopem, ob priliki, ko smo podili Nemce pri Skopem.

Marko.

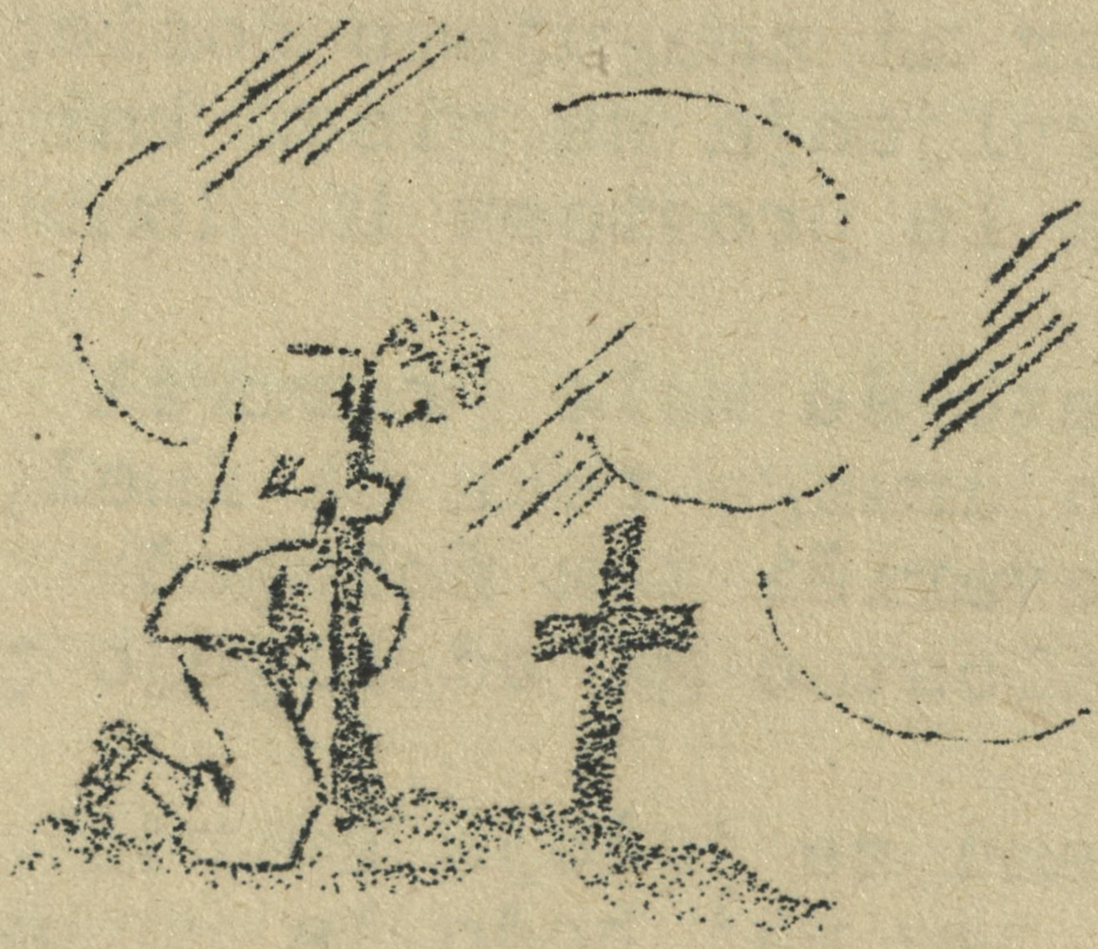

ZBUDITE SE!

Zbudite se, vstanite vsi
poglejte naokoli
če pameti ni, imate oči
ne kujte sami sebi boli!

V našo vojsko vstopite,
v našo vojsko partizansko;
proti Nemcem se vsi združite
za svobodo slovensko.

Če pameti ni, imate oči
in glejte kaj se dela,
da hlapci Nemcu ste le vi,
da sužnje vas le dela.

In hoče vse zavladati
in sicer brez upanja,
mu pravi sužnji vsi bi bili
in trpeli brez pokoja.

Nobenga ne prizna, le sebe,
on vse zna le za sebe,
od kamna trše ima srce,
je povzročitelj vsega zlega.

Mori, požiga kot divjak,
ker hoče vse vstrašiti,
kdor bo mu zdaj podnožnjak
pomaga svoje rušiti.

In vse to lahko vidi vsak
zatorej do svobode
požurite vsi zdaj korak,
vsi v partizanske vode!

In Nem-c ostal proti vsem bo sam,
kot nič ga bomo pobili,
če prosto sužnji boste njim,
vas mi, ali oni bodo pobili.

Velimir.

TOVARIŠU BENJAMINU

Pomlad priplula je v deželo,
v srcih nam novo življenje je vzklilo,
a vendar srca trga nam jad,
čeprav je med nami zelena pomlad.
Pred pol ure bil si med nami in pel,
vsak dan, ko vstal, bil si vesel,
a danes, ko stal sem pred teboj,
nisi bil tak, kot si bil vedno z menoj.
V tvojih očeh ni bilo ne bleska ne sijaja,
kot da se v tebi drugo življenje poraja.
V borbi si vedno nas prvi vodil,
v temi, zablodi nisi ti hodil.
Vžil bi rad vsaj malo truda,
saj pravil si nam, da je zlata svoboda.
Padel si na žalost Kraševcev, Vipavcev,
zadela te je krogla hitlerjancev.
Toda duh tvoj med nami ni umrl;
noben sovrag ne bo nam ga strl.
Živiš med nami, verujemo v tvoje besede,
da rešeni bomo sužnosti, bede.
Truplo tvoje črna zemlja krije;
obljubljamo ti maščevanje!
Toda za nas nisi mrtev,
spiš le dolgo, dolgo spanje.

Jaka

TOVARIŠU V SPOMIN

Živel je v Vipavski dolini
lepi in zdravi junak,
za narod bil ves je navdušen,
da dal bi prostosti mu znak.

Življenje imel je on čudno,
prehodil je dosti sveta,
da dobil bi ljudstvo uljudno,
ki svobodo doma ima.

Ali sreča ni bila mila,
vrnit se je moral nazaj,
ljubezen do domače dežele
ga vrgla nazaj v naš kraj.

Začela se vojska velika,
k vojakom je moral it' vsak,
on pa si za ljubi svoj narod
je izvolil tovariša znak.

Zvesto on delo je delal,
da rešil narod bi svoj,
da spravil bi tujca proklet'ga,
da dal bi nam enkrat pokoj.

Ki vedno nam narod je tlačil,
izvil mu on proti je vse,
ubogo naše to ljudstvo
trpelo je silno gorjé.

Sledil mu sovražnik je vedno,
da dobil bi prostor, kjer on je,
pa hrabri se ta tovariš
skrival sovražniku je.

Zaželel si videt' domače,
se vrnil skrivaj na svoj dom,
da dobil bi tam kaj jedače,
navdušil, naj dela za dom.

Ali usoda nemila je bila
tovarišu prišla tedaj,
vasica se je napolnila,
sovražnik napolnil je kraj.

Obkolil je hišo njegovo,
da delal v njej bi grozot,
njega pa hitro prijatelj
da spravil v vinski je sod.

Tako se sovražniku skril je
in rešil bi on se grozot,
sovražnik pa hišo zažgal je,
v njej pa je zgorel tud' sod.

Tako je junak ta predragi
življenje podelil za rod,
ki celo življenje je delal,
da narodu dal bi dobrot.

Poglej, o vojak v daljavi,
kaj storil je dragi rojak,
on žrtev postal je za narod,
da dal bi svobode mu znak.

Da bi pa trpljenje njegovo
ne bilo prestano zaman,
da reš'lo bi našo svobodo,
podalo bi narodu dan.

Kri, ki nedolžna je tekla,
ki lil jo je zvesti junak,
naj bi vedno sovražnika pekla,
naj maščuje nad njo se novak.

Pozdravljen, tovariš predragi,
ki ljubljen si bil in naš sin,
naj narod ti vedno ohrani
tvoj lepi in dragi spomin.

Naj Oče ti večni podeli
v miru počivat sedaj,
ki narodu zvesto si služil,
naj usmiljen ti bo vekomaj.

Naš narod te ne bo pozabil,
ohranil si bo tvoj spomin,
ti, ki domovino si ljubil
in bil nje zvesti si sin!

Jazbec Pepi.

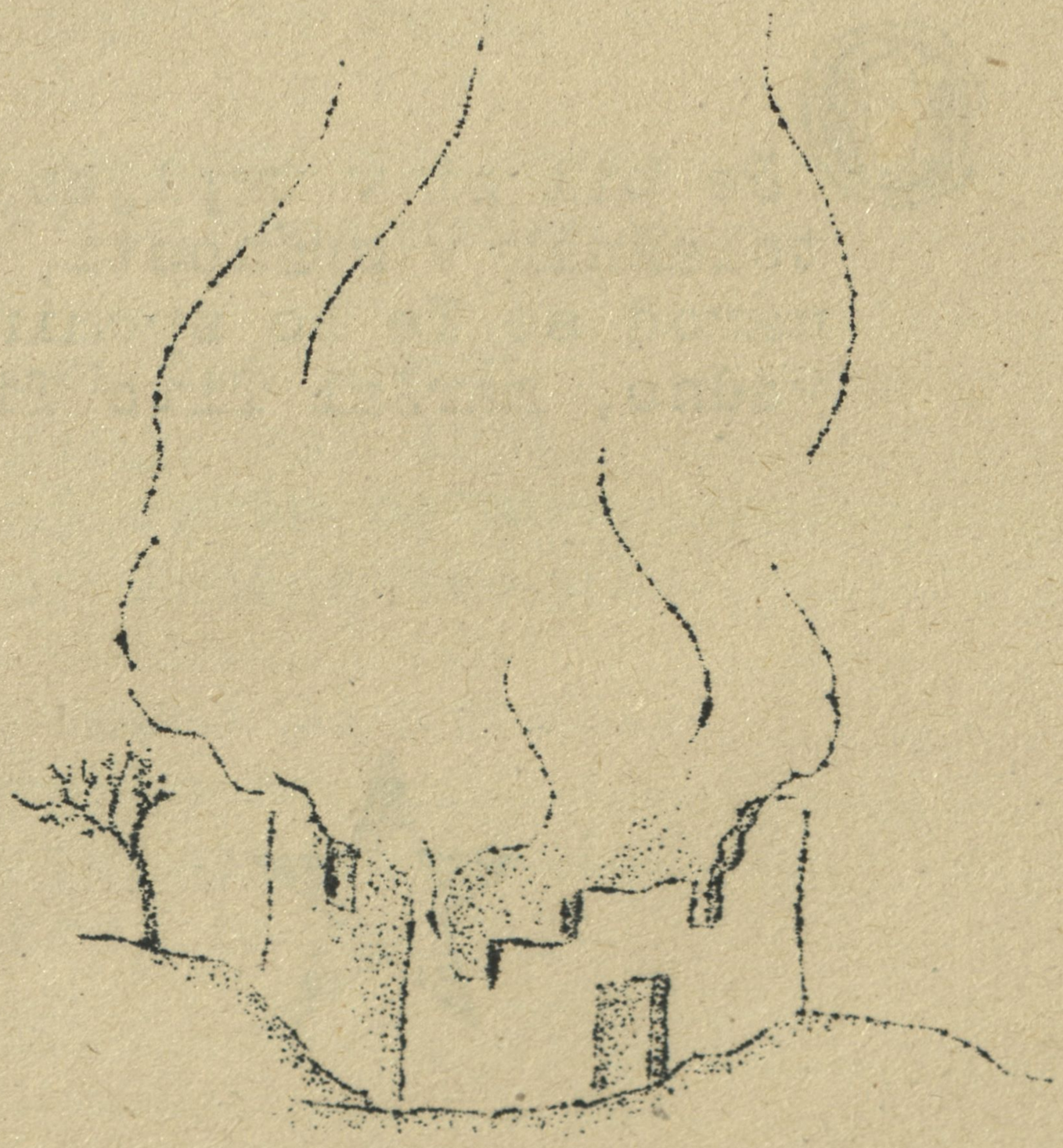

MARŠALU JUGOSLAVIJE!

Tebi, slavni naš tovariš
v verzih kratkih naj doni
čast, ki jo zdaj Ti uživaš
med trpečimi ljudmi.

Iz trpljenja si privedel
narode jugoslovanske,
v borbo vodil prve si
Ti čete partizanske.

Tujec, ki si ga premagal,
bil fašizem italjanski,
kazen hudo on dočakal,
vsak bo hlapec hitlerjanski.

Oče bil si v trpljenju,
tolažnik v sužnosti,
narod se Te bo spominjal
vedno, maršal Tito Ti!

Dolenc.

POD ŠOTOROM

Na Skali rujavi je sneg obležal,
pod njo naš tabor že dolgo je stal.
Med pustim grmovjem
smo prostor izbrali,
da tam bo naš dom,
da tam se bomo nastali.

Skupno s tovariši
smo čakali dan,
da sneg se stopi,
posuši naš plan.

Pogled se razprostira
po široki planoti,
po njej naš bataljon se organizira,
ko sovražnik tam dirja z njegovimi ropoti.

On pali in ropa,
pobere jim vse,
če zadosti ni tega,
tud' hiš'ce zažge.

Ubogi naš narod,
poglej, kak trpi,
zdaj cesta ostane,
kjer družga več ni.

Ti narod slovenski,
korajžo si daj,
ko prisije svoboda,
takrat bo še raj.

Ti imaš sinove
razkropljene vse,
pa imaš tudi borca
za naše vrste.

Trpljenje prenašano
v družbi veliki,
pa tudi olajšano
je v kakšni obliki.

V tihi samoti
prepevamo zdaj,
domobrancem in Nemcem
mi dajamo kraj.

Ti narodni izdajalec,
tebi bliža se dan,
ko boš za vedno poginil
ter za vselej končan.

Marjan.

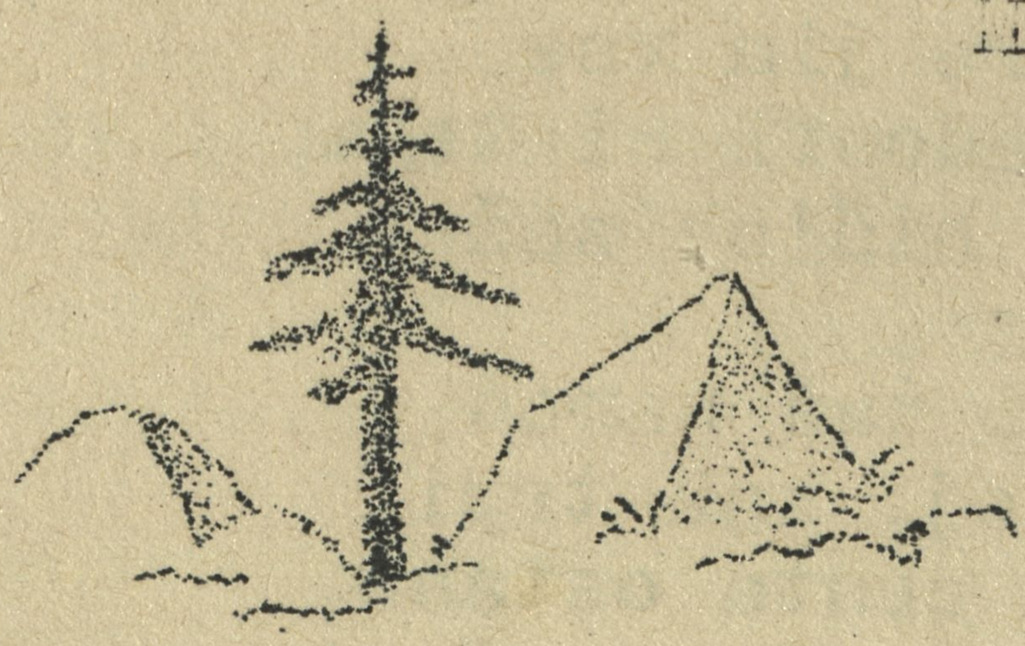

VAM, TOVARIŠI!

Pozdravljen brat moj partizan,
pozdavljen mi iz duše cele,
ah žal, tvoj dom je gozd teman,
a včakal srečnejše boš dneve.

Slovenski sin, pozdravljen bodi,
pozdravljena tud' mati tvoja;
po varnih potih srečno hodi,
to je srčna želja moja.

Pozdravljena tud' mati tvoja,
ki te sina je vzgojila,
prav gotovo v duši svoji
partizanka že je bila.

Pozdravljam jaz vse misli tvoje,
kot zarja jutranja žareča,
kako bi rešil brate svoje
vsa stoletja že trpeče.

Pozdravljam jaz vse želje tvoje,
v nesebičnosti rojene,
da bi združil brate svoje
tako kruto razdejane.

Pozdravljam jaz dejanja tvoja,
so dejanje žrtvenika;
ko zahvala bo radost ti moja
za vsa dela brata boljševika.

Čast in hvala bratom našim,
ki jih črna zemlja krije,
v rešenje nam ostalim,
da enkrat sreča nam zasije.

Pozdravljen brat moj partizan,
pozdravljen mi iz duše cele,
tvoj dom ne bo več gozd teman,
dočakal boš srečnejse dneve.

Olga.

TAM PRI RUJAVI STENI

Iz čete postal je bataljon
in s tem narašča grom,
sovražniku odpira um,
da tu je partizanov dom.

Naš bataljon je na Pivko poslan,
da tam operira le sam,
proti Nemcu utrujenemu
in domobrancu izgubljenemu.

Naš pivški sektor je nenadomestljiv
za naš bataljon neustrašljiv,
imamo borce narodne,
ki hrib in dol jih ne zatre.

Na Pivki vihra svež veterček,
rado se zatemni in pooblači,
pod šotorne hišice
tovariše začasno zapodi.

Na Pivki imamo vse snovi,
tud' sneg se nas rad drži,
tud' on ima svoje moči,
ki partizanom um vtrdi.

Pod Nanosom pri Rjavi steni
je naš drugi bataljon se sestal,
je vse pivške fante pozval,
naj pridejo vsi k nam.

Pivški fantje vsi veseli
puške v roke so prijeli,
tam pri Rjavi steni
v naš bataljon se deli.

Ukmar Mirko.

SOVRAŽNIKOVA HAJKA

Pred časom v napadu
sovražnika smo napadli,
s puškami, nogami
v beg smo ga pognali.

Tam gori pri Tomaju
je mislil, da se vstavi,
še dobro se ni okrenil,
že tovariš Ladko pade.

To ni opisljivo,
kako nam to je krivo,
kjer srce nam težuje
za tako tovar'šijo.

V resnici cvet tovarišev
je bil le on vzgled,
vsem tistim poplašljivcem,
ki teče kot zverjat.

Ostaja mi v spominu
in srce mi tožuje,
ker takega tovariša
se malo kje srečuje.

V zadnjem času preje
njegovega življenja,
sva bila skupaj zdrava
brez vsakega trpljenja.

Ostaja mi ne drugo,
kot zadnji moj pozdrav,
v spominu mi ostane
res najboljši sin domovine.

Gaber - Leopold

MOJE MISLI

Tja pod Jeličice gozdove
misli moje mi hite,
da obiščem brate svoje,
vprašam jih, kako žive.

Kaj vas sem je pripeljalo
moji bratje, jaz dobro vem;
ena želja, trdna volja
in svoj pozdrav izrekam vam.

Slovenskih mater ste sinovi,
last slovenske ste zemlje;
v vas so ideali novi,
ki pozdravlja jih srce.

Sveti duh naj vas razsvetlja
vaše duše noč in dan,
angel varuh vas varuje,
da sovražnika bo trud zaman.

Olga.

PA OLEMU TOVARIŠU!

Po Krasu tisočletnem
junaki stopajo,
na svojih rokah težkih
tovariša neso.

In borci v napad drevijo
in strojnica reglja,
fašisti že bežijo,
je blizu svoboda.

Nosila nenavadna
iz pušk so zložena,
počez zastava rdeča
leži položena.

In borci v napad drevijo
in strojnica reglja,....

Je partizan premladi,
ki mrtev tam leži,
za svobodo slovensko
prelil je svojo kri.

In borci v napad drevijo
in strojnica reglja,....

Pod borom zdaj počiva
in mah preraščа ga,
spominja pa se narod
junaka svojega.

In borci v napad drevijo
in strojnica reglja,
fašisti že bežijo,
je blizu svoboda.

Beretič Boris

LJUBIL BOM LJUBICO ENO

Ljubil bom ljubico eno,
imel jo bom vedno za družico,
četudi življenje zanjo podarim,
le, da naš narod osvobodim.

Ljubica moja draga je ta
puška ali pa strojnica:
hodil z njo bom čez hribe, polje,
in iskal sovražnika, zadal mu gorje.

Dokler od tukaj ne izgine tujčin,
v miru ne bodem jaz, narodni sin.
Mati slovenska rodila me je,
za dom naš braniti mi bije srce.

To ljubico bom ljubil vse žive dni,
dokler v meni nada živi,
domu ostal bom zvesti sin,
da ga odrešim iz groba temin.

Ker nas je tlačil tujčin,
boriti se mora vsak narodni sin,
dokler svobode si ne priborim,
puška in strojnica ljuba mi je.

Jazbec Pepi

RAJNEMU TOVARIŠU V SPOMIN.

V miru spavaj dragi tovariš,
ki si nam prijatelj bil;
ti si se za naše pravo
hrabro v vaki borbi bil.

Srčna želja je tvoja bila,
da naš narod vstal bi spet,
da bi tujec, zemlje lačen,
zginil tu od nas proklet.

Usoda ti je nemila bila,
bil od krogle si zadet,
želja tvoja je vtonila,
smrt ti je odvzela cvet.

Žrtev si postal za narod,
kot nam mnog junak je bil,
tvoja kri pa kliče narod,
da se vsak maščuje naj.

Daj ti Oče vsemogočni
pokoj v hladni zemlji zdaj,
nam pa ob veliki noči
venec zmage pride naj.

Poslovimo se od tebe,
solze pa so nam v očeh;
tvoja kri, ki je prelita,
naj bi dala dober uspeh.

Družba pa, ki te je ubila,
strta bo do konca v prah,
nikdar ne bo več živela,
nikdar več delala zmag.

Naša kri, ki se prelije
pod zločinom nemškim zdaj,
do neba za greh naj vpije:
Bog zločinca pokončaj.

Oni, ki so žrtev stali
ob tej priliki sedaj,
drag spomin naj bi ostali
narodu na vekomaj.

Jazbec Pepi

TRAGIČEN SPOMIN

Dolgih devet let je minulo,
odkar sem zapustil domačo grudo.
Iskanje, sodba in kontumacija,
to bila njih je informacija.
Oče, mati, brat je trpel,
ker sem še pravočasno ušel;
družino celo so grabili,
da zvedeli bi in me dobili.
Hotel sem se zahvaliti jim,
ker radi mene so trpeli,
sedaj, ko sem se vrnil k njim,
že vsi v grobu so trohneli.
Prišel sem v rojstno hišo,
strah, samota me obdaja;
gledam bratovo družico,
kot črna senca se sprehaja.
Komaj z njo spregovorim,
da bi se le malo vtolažila,
a v srcu tragičen spomin,
solza je oko zalila.
Otroka sta še mladoletna
zgubila ljubljenega očeta,
stvar ni več zagonetna,
bodočnost boljša se jim obeta.
Oh Čaven, gora skalovita,
ti slavno gledaš v jasen dan,
če je prav nesreča v tebi skrita,
a žrtev padla ni zaman.
Z gore nam kliče naščevanje,
tudi ona to upošteva,
vedno bolj se trudi za naše napredovanje,
da skupno dosežemo svobodo.

Cvetko.

ZIMSKI DAN

Ko burja piha dan na dan
in zrak neumorno reže,
kdaj bodeš pa ti partizan
odrešen reve teže?

Ki boriš se za drag svoj rod,
po gozdu se preganjaš,
da ne bi tlačil ga gospod,
o svobodi lepi sanjaš.

Pa tvoja misel ni več sen,
vresničeno je delo,
in vem, da daleč ni več dan,
ki bode ti uspelo.

Težko prenašaš zimski dan,
gospod je zdaj v palači,
a ko te sliši, partizan,
je čelo njemu mračno.

Ker dobro ve, da tvoja pest
je trdna kot jeklena,
da vstrašiš se ne še prenest'
najtežjega bremena.

Če tebe zebe sred poljan,
ko v gozdu se sprehajaš,
le da odrešen bo Slovan,
ti voljno vse prenašaš.

Minil ti bode zimski dan,
pomlad sledi cvetoča,
tovariš prišel boš na dan,
da se ti spolni želja vroča.

Izginil bo od nas tujčin,
ki narod tvoj je tlačil;
odrešen bo slovenski sin
in meje prekoračil.

Ko prej preganjan bil naš rod
in trpel je stoletja,
tako bo tujec šel od nas,
ne bo več užival cvetja.

In vem, da daleč ni več dan,
da kmal' odrešen bo Slovan,
da spolniš si ideje
in delo ti uspeje.

Pomlad cvetoča bliža se,
nebo pa se nam že jasni,
prestano kmalu bo gorjé,
hite k nam dnevi krasni.

Jazbec Pepi

ŠE ENU PESNIKU SIMONU GREGORČIČU

Kar mož nam rodna mati dala
med prvimi si ti,
zato naš narod naj te slavi,
ki bil tako si zvest mu ti.

Sejal si seme v zemljo plodno
z gorskih lepih nam planin,
ali ni moglo biti plodno,
ki zatrl ga je tujčin.

Ti pesmice si skladal,
preroški duh je v tebi bil,
ti narodu si prej povedal,
kako trpel bo in kri lil.

Res se je vse izpolnilo,
kar pravil si nam pesnik ti,
res naše ljudstvo kri je lilo
tam, kjer teče hribov hči.

Še mož blagih je ostalo
po tem boju strašnem nam,
da bi svobodo iskali,
ki je bila vzeta nam.

S svojim delom niso uspeli,
morali so v tuji svet,
kajti, ko z delom so začeli,
jih fašizem je hotel stret'.

Mnog. rojak pa nam slovenski
hotel ljudstvo je učit',
ali moral pod sovragom
v rani grob je zgodaj it'.

Zdaj če živel pesnik dragi,
včakal da bi ti te dni,
videl bi, kako sovragi
narod so nam tlačili.

Ni se pa še vse spolnilo,
kar si v pesnicah nam djal,
upanja pa je obilo,
da nam bo Večni zmago dal.

Pridno delal si nam spise,
v daljni svet si jih poslal,
srčna želja tvoja bila,
da bi ljudstvo dvignil s tal.

Bodi pozdravljen mož predragi,
naš rojak in gorski sin,
naj naš narod vedno hrani
si tvoj drag spomin.

Jazbec Pepi

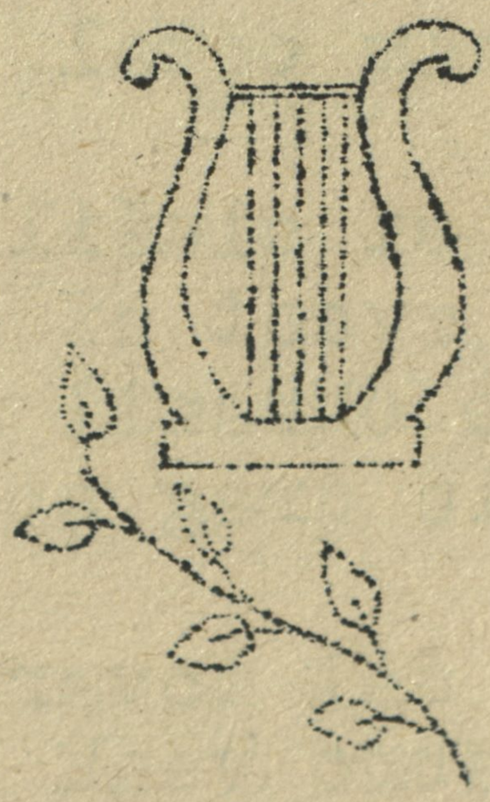

V SPOMIN TOV. SLAVKOTU,
KOMANDANTU I. ČETE JPO

Pozdravljam te predragi Slavko,
ki zvest tovariš si nam bil,
življenje svoje mlado
si nam za narod podelil.

Ti v bitkah s svojo hrabro četo
si vedno se odlikoval;
ko šel si s četo ti na akcijo,
si smrt sovražniku zadal.

Sreča ti je nemila bila,
ko si šel v borbo spet,
krogla te je zadenila
in ti je odvzela cvet.

Zvesto ti si narod branil,
kot junak nam zdrav in čil,
vsako akcijo, tebi dano
si najboljše naredil.

Življenje tvoje mlado
za narod ti si dal,
zato v spominu bodeš
za vedno nam ostal.

Ti narodu si služil
in bil mu zvest si sin,
zato ti bo ohranil
tvoj lep in drag spomin.

Vzgled si dal tovar'šem,
naj se hrabro vsak bori,
v nas pa živi še nada,
ki pustil si jo ti.

Ta želja nam je edina,
da narod vstal bo spet,
naj vsak se zdaj zanima,
da prej nam bo otet.

Naj Oče ti večni podeli
v miru počivat' sedaj,
ki domovino ti si ljubil,
naj usmiljen ti bo vekomaj.

Jazbec Pepi

VETER PIŠE V TUJINI.

Veter piše v tujini,
srce žalostno molči,
misli v silni so daljini,
kaj doma se vse godi.

Kaj na zemlji večno naši,
kak nedolžna teče kri,
kak gore domovi naši,
kak tam skraja vse ječi.

Le, ker smo sinovi Slave,
ker slovenski nam je glas,
le zato nam ni postave,
obsojeni smo v smrtni čas.

Ali naša kri slovenska
gorkejša je kot prejšnje dni,
že tone moč ital-germanska
in njena slava že bledi.

Strah živi že pred osveto,
strah iz prej zločinskih dni,
ker vedo, kako bo šteto,
ko tekla je nedolžna kri.

Velimir.

MOJ DOGODEK

Večkrat sem si že domislil,
odkar sem v partizane šel,
ko sem puško v roke stisnil,
da bi jo že preje smel.

V avtoblindah kot zločinca
Lahi so me vlekli dol
v Italijo kot morilca,
bila je zame velika bol.

Prišel sem do rezultata,
zakaj me vlekel je ta vrag,
povsod ga smatral sem za tata,
ker nobeden mu ostal ni drag.

Takrat sem prišel do spoznanja,
naš narod ga bo pokoril,
ko vstane ljudstvo iz ječanja,
kar ljudstvu slabga je storil.

Danes je že vse drugače;
Lah in Nemec je izdan,
približala se zvezda sreče,
Slovenec prišel je na dan.

Vesel sem v vrstah partizanskih,
da fašiste, Nemce streljamo,
če je še kdo v tistih strankah,
ga z naše zemlje spravljamo.

Stanko.

NAŠ JUNAK.

Koraka po gori balkanski
naš lepi in dragi junak,
da rešil bi narod slovenski,
podelil svobode mu znak.

Misel njegova je trdna,
njegov značaj je krepak,
ne vstraši se dela težkoče,
da dobil bi zmago rojak.

Pripravljen je hudo trpeti,
podati najdražje mu vse,
da zginil bi narod prokleti,
ki kradel svobodo mu je.

Revež ni mogel živeti,
nosil je težko ta križ,
dobro se je pa zavedal,
da moral bo biti trpin.

Združil se je v skupino,
zmenil s tovarši se zdaj,
kaj delali vedno bi dnino,
naj sebi bi delali kaj.

Postavil v bran se odločno,
pripravljen preliti je kri,
in prosil je roko mogočno,
poslala pomoč naj mu bi.

Glej, delo se zdaj je začelo,
da reši se narod trpin,
saj vendar je moral prestati
trpljenja, grozot, bolečin.

Hrabro, junaško korakaj,
bodi nevstrašen junak,
moral boš kaj potrpeti,
a dobil boš zmage ti znak.

Da narod tvoj bode užival
svobodo, ki tlačen je bil,
poražen bo tujec prokleti,
ki vse ti je proti izvil.

Pomagaj mogočna ti roka,
junak, ki zdaj silno trpiš,
ko naše bo delo končano,
pravico gotovo dobiš.

Ves narod slavil te še bode,
na vzhodu že zarja blesti,
ni daleč več dan nam svobode,
katerga zaslužil si ti.

Jazbec Pepi.

ZMAGOVITI STALIN

Stalin hiti, Stalin leti
črez hribe in črez reke,
oddiha več nobenga ni,
nobene več zapreke.

Nemci silni tak' bežijo,
kakor kakšni Italijani,
tol'ko, da hlač ne spustijo,
kot so že jih prej Taljani.

Vendar tudi to ni daleč,
Nemci vedno zmagoviti,
da b'jo kmalu tako daleč,
kot Italjani ponositi.

Pada Krim in Ukrajina
in prelazi na Karpatih;
Besarabija in Bukovina
je v svobode zlatih vratih.

Donavo še prekorači,
združi z brati partizani,
z vseh strani bomo bobnači
Nemca tolkli po glavači.

Kakor vola bomo omam'li
in kri mu bomo spustili,
večno njega v zemljo shran'li,
vsakemu svoje vse vrnili.

Velimir

OBČUSTVA

Ko sonce prav mirno sije
v svojem devetem lunstvu,
ki sedaj nas lepo greje
v prelepem marčnem dnevu.

Sovražnik hodi nas iskat
v ta naš Kras domači,
da nas pridejo pokončat'
skupno s svojimi pomagači.

Kadar ne zadostujemo
proti njihovi premoči,
se v skritem premaknemo
proti naši drugi koči.

Zaman je ves trud in vsa pot;
edine koristi so te,
da gredo po vaseh ropat,
požigat, strašit naše vse.

Tud' mojo kočo so požgali
in dosti drugih brez razlik,
po tem kulturo so pokazali,
kako je treba se borit'.

To delo naj nam bo v zgled,
da bomo znali povrnit',
kako zverine delajo red,
ki danes jih prezira ves svet.

Marko.

KOMEN Z NEDOLŽNIH

Moj dom gori in vas gori,
do neba šviga plamen,
pogled mi tja strmi z očmi,
na srcu strašen kamen.

In vse ljudi odgnali so
jih Nemci v tujino,
brez hrane tam umirajo
pod nemško to zverino.

Srce kako mi krvavi
od nesreče nepopisne,
več Komna ni in ne ljudi,
le grobĺje nepopisne.

Nebo žari mi pred očmi,
podnevi in v sanjah,
in moja duša hrepeni
in nima več pokoja.

Več ni ljudi in ni vasi,
in ni poti v zažgano,
da vsaj bi shranil še kosti
v svoji hiši, v jamo.

Velimir

VEČNI SPOMIN

To je v spomin mojemu prijatelju Minčetu, ki sva bila skupno ugrabljena od fašistične oblasti in prisiljena obleči vojaško suknjo. Kot vasovalca sva bila vedno skupaj, sprehajajoč se po tujih mestih.

Domovina pa naju je vabila in klicala na zaj. Sklenila sva, da pobegneva in se pridruživa našim partizanskim vrstam. Tudi v službi domovine sva bila vedno skupaj, ob polomu fašistične Italije sva bila prvič razdružena.

Ko so se naše vrste pomnožile, je bil moj tovariš poklican na višje mesto; postal je komandir. In nesrečnega dne ga je doletela sovražnikova krogla in mu za vedno ustavila njegovo junaško srce.

Minči, da večno spanje spiš,
jaz ne morem verovati,
v mojih mislih, smu živiš,
vidim z menoj te vasovati.
Z ljubcami v Asti bili,
kakor od tam še nekaj mest,
potem v skritem se vrnila
domov prek mnogih, skritih cest.
Domov, domov, kjer narod je ječal
in nisva mogla gledat' ga,
za dom si v borbe se zagnal
in bil kot lev sovražnika.
Povsod smo bili bratje si
v ljubezni, borbi za naš rod
in kar naenkrat padel si
junak, pod grmom zelenim.
V mojih mislih še živis
in boš živel na večen čas,
in v mojem srcu živiš
in boš živel, dokler bom jaz.
Bom prišel k tebi v novi svet,
da skupno, nerazdružljiva,
gledava prerojeni svet,
ki trpljenja dosti je prenašal.

Marko.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA LJUBLJANA